

så bare til sidst fastholde: Bevarede Tvindskolerne deres domstolsprøvelse? Ja, det var det, som Ole Vig Jensen hævdede, men senere fremgik det meget klart af Justitsministeriets svar, at selv en vundet grundlovssag for Tvind selvfølgelig ikke ville give dem ret til et tilskud. Og det er altså ikke Enhedslisten, der har sagt det – det er for øvrigt heller ikke fru Birthe Rønn Hornbech – men det er såmænd Justitsministeriet.

Med denne debat har vi villet indskærpe og håbe på, at der var flere end tilfældet var, der virkelig ville sige nej tak principielt til særlove i fredstid. I stedet for har vi fået nogle slatte meldinger om, at midlet ikke var så smukt, men vi tager det i det mindste som udtryk for, at der ikke er nogen, der har offensivt mod på at forsvare den her skamplet på dansk folkestyre, der hedder Tvindloven.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 16:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af modersmålsundervisning i den danske folkeskole.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 2/4 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Fremskridtspartiet anfører som begrundelse for beslutningsforslaget om at afskaffe moders-

målsundervisningen, at det ikke kan være folkeskolens opgave at finansiere denne undervisning, og at ressourcerne bør anvendes til andre formål.

Undervisningsministeriet anslår, at de årlige udgifter til modersmålsundervisningen på landsbasis i dag andrager ca. 60 mio. kr. Det er et væsentligt beløb, og dog er det alligevel kun nogle få promille af de samlede udgifter til folkeskolen. Opgaven og dermed udgiften er også efter min opfattelse helt nødvendig.

Som forslagsstillerne selv er inde på, fremgår det af et EF-direktiv fra 1997, at medlemsstaterne skal træffe egnede foranstaltninger til at fremme undervisningen i modersmålet og i hjemlandets kultur for børn af vandrende arbejdstagere. Det betyder, at det offentlige skolesystem skal etablere tilbud om en sådan undervisning. Kun Fremskridtspartiet kan mene, at det vil være en opfyldelse af denne forpligtelse at henvise til, at man på privat initiativ kan oprette modersmålsundervisning.

Direktivet tager direkte kun sigte på børn fra andre EU-lande, men EU's Ministerråd vedtog i 1994 en resolution, som henstiller til medlemslandene at tilbyde modersmålsundervisning til børn af alle emigranter, altså også til børn af indvandrere og flygtninge fra tredjelande. Det er jo denne gruppe, som omfatter langt de fleste tosprogede i Danmark. Der findes herudover en lang række anbefalinger om at tilbyde modersmålsundervisning til alle sproggrupper fra internationale organisationer, herunder Europarådet og UNESCO.

Modersmålsundervisningen er også udbredt i mange af de lande, som vi sammenligner os med. Jeg kan her nævne, at der i Sverige, Norge, Finland, Tyskland, Holland, England og Canada er oprettet modersmålsundervisning for de sproggrupper, der lokalt er repræsenteret med et rimeligt antal børn.

Fremskridtspartiets beslutningsforslag er som anført en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 27 af 23. oktober 1997, der igen var en delvis genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 65 af 20. november 1996.

Min forgænger pegede ved behandlingen af beslutningsforslag nr. B 27 på en række grunde for at opretholde modersmålsundervisningen for de tosprogede elever. Jeg skal gerne gentage de grunde, da jeg er fuldstændig enig i dem.

For det første: En udvikling af modersmålet er i vidt omfang en forudsætning for, at børn kan lære et nyt sprog. Den forudsætning lægger